

Jeg kunde ønske i denne Forbindelse at gøre en Bemærkning med Hensyn til Fordelingsreglerne. De Regler, der findes i den kommunale Skattelov af 1903, ere naturligvis saa gode, som man den Gang kunde finde dem. Men den Tid, der er gaaet siden, har noksom vist, at disse Regler i Virkeligheden paa mange Omraader ere mangelfulde. Tanken er jo den, at alle Kommuner skulle have noget — og de faa vel egentlig ogsaa noget —, og da Kommunernes Byrder i Forhold til deres økonomiske Evner maa siges at være højst forskellige, ere de Beløb, som de enkelte Kommuner faa, ogsaa i høj Grad forskellige. Jeg mindes f. Eks., at for nogle Aar siden var der i Ringkøbing Amt en Landkommune, som fik et Beløb af 2 Kr. 78 Øre — (tror jeg, det var; det var i hvert Fald under 3 Kr. Der er i Virkeligheden ikke megen Mening i, at Staten refunderer en velstillet Kommune et Beløb af mellem 2 og 3 Kr. I Skanderborg Amt, hvor jeg kender Forholdene bedst, var der et enkelt Aar en Kommune, der fik et Beløb af 56 Kr., en anden, der fik noget over 2,000 Kr. Men den Kommune, der fik 56 Kr., skulde i Virkeligheden slet ikke have haft noget, for det er en given Ting, at 56 Kr. spille ingen Rolle for en Kommune; det gør hverken fra eller til. Enten vi beholde det fulde Statstilskud, eller det reduceres med fire Femtedele, som Indenrigsministerens Forslag gaar ud paa, saa er een Ting i hvert Fald sikker, og det er, at vi maa have andre Fordelingsregler for Fremtiden. Og jeg tror, de maa gaa noget i den Retning, at en hel Del Kommuner paa Forhaand maa betragtes som velstillede — deres Velstillethed maa da findes paa Grundlag af et statistisk Materiale, som jeg nu ikke skal omtale nærmere — og derfor udelukkes fra Tilskud, saaledes at det bliver de økonomisk overbebyrdede Kommuner, der faa Tilskuddet. Det er for Resten ogsaa Tanken, ser jeg, i det Forslag, som Indenrigsministeren har forelagt i Landstinget. Ogsaa der tales der om Tilskud til økonomisk overbebyrdede Kommuner — et Ord, som man maa forstaa paa den Maade, at en Del Kommuner paa Forhaand skulle udelukkes fra at nyde noget som helst Statstilskud.

Men saa er der Fordelingsreglerne. Det foreslaas i den nye § 34 i det af Indenrigsministeren forelagte Lovforslag, at Fordelingen foretages af Indenrigsministeren efter Forhandling med den danske Købstadforening og de samvirkende Sogne-

raadsforeninger. Jeg skønner ikke rettere, end at disse Regler simpelt hen maa gaa ud paa, at Indenrigsministeren sammen med de nævnte to Korporationer fører en Forhandling om, hvilke Kommuner der maa anses for mest trængende, og saa foretager Uddelingen efter rent skønsmæssige Hensyn. Jeg tror, at denne Regel — hvis man kan kalde det en Regel — maa forandres. Vi maa have faste Regler, og jeg er for Resten tilbøjelig til at antage, at Indenrigsministeren og de to Korporationer selv ville være bedst tjente med at faa andre Fordelingsregler. De ville ganske sikkert være ret vel tjente med at blive fritagne for det store Ansvar, der efter min Mening vil komme til at hvile paa dem, dersom de skulle fordele Tilskuddet slet og ret efter et Skøn. Hvordan Fordelingsreglerne skulle være, skal jeg i Øjeblikket ikke udtale mig om. Jeg har blot nævnt dette Forhold i Forbigaaende, og overfor selve Tanken om at berøve Kommunerne 1,200,000 Kr. af det Beløb, de i Øjeblikket oppebære, maa jeg, som sagt, paa nærværende Tidspunkt tage Forbehold. Jeg minder blot i Forbigaaende om, at Indenrigsministeren her i Tinget har forelagt et Lovforslag, der forudsætter betydelige Udgifter baade for Staten og for Kommunerne. Dersom man saa samtidig stryger de 1,200,000 Kr. af det nuværende Tilskud, vil man i Virkeligheden med eet Slag forøge Kommunernes Byrder i en ganske betydelig Grad.

Endnu skal jeg gøre en ganske kort Bemærkning angaaende et Forhold, som i Dagsmødet blev omtalt af det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Hans Nielsen). Det angaar den Honnørpligt, som de menige Soldater have overfor Befalingsmændene. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han ønskede denne Pligt begrænset i ret betydelig Grad, egentlig begrænset til blot at gælde overfor de ved Kompagniet ansatte Befalingsmænd og de Befalingsmænd, som staa over Kompagniet og dets Chef. Uden i øvrigt at udtale noget afgørende med Hensyn til min Stilling overfor dette Spørgsmaal, som jeg heller ikke anser for at være særlig stort, kunde jeg dog ønske at gøre opmærksom paa, at der allerede i dette Øjeblik findes en nogenlunde rimelig og fornuftig Begrænsning af de meniges Honnørpligt. Denne min Viden, om man vil kalde det saa, grunder sig paa en Erfaring fra den Tid, jeg havde den Fornøjelse at aftjene min Værnepligt. En